

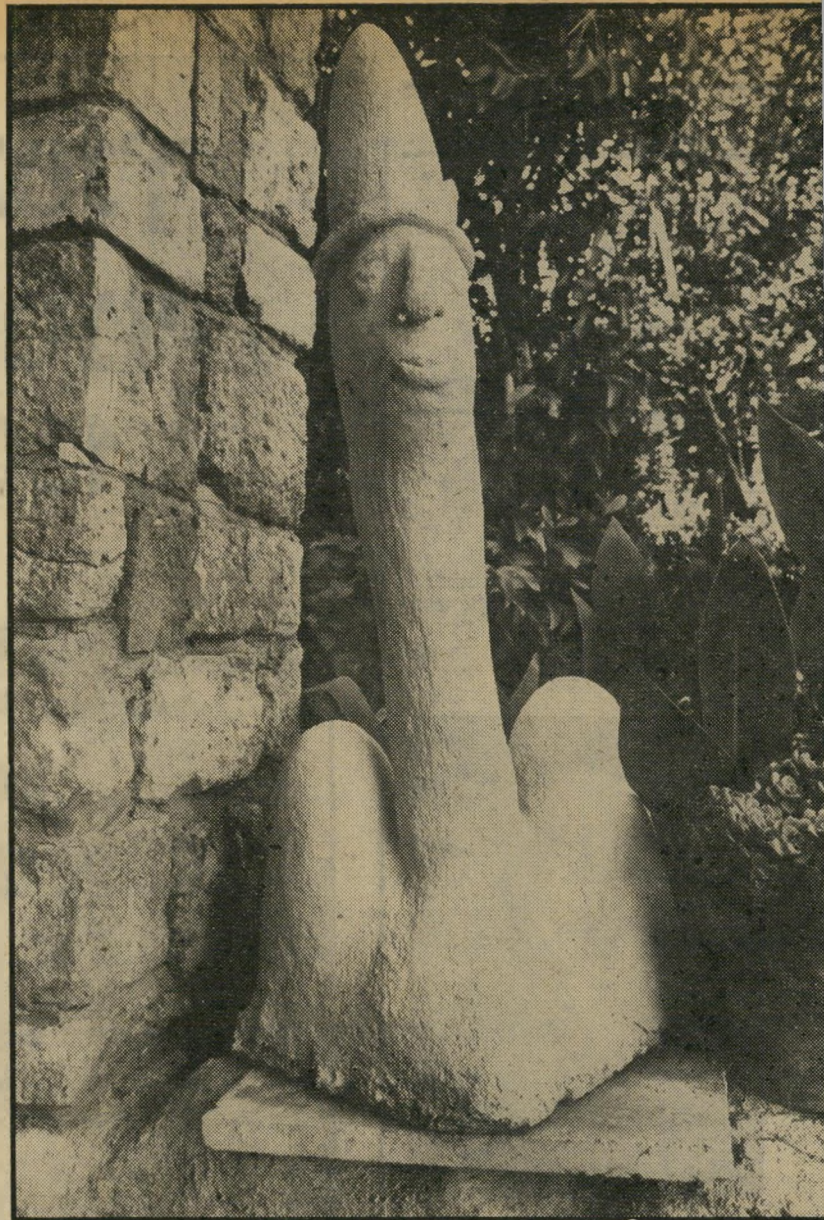
שאני עושה לא צריך להפריע לאיש. אני גם לא מטיפה לאיש." הבית ניבנה והולך. אילנה הפסיקה לעבוד במסעדה. הם לקחו לעצמם הפוגה קלה. אילנה התחילה שוב לצייר ולפסל בברזל בציפוי בטון. תושבת קבועה נוספת בבית היא הגברת כרוביתה. מלאכת לבנה העשויה גוף ברזל ובגדי בטון לבנים. מלבד הגוף הנשי שלה, נוספו לה כנפיים יפות והיא עומדת בכניסה לבית. כדי ליצור את כרוביתה, וכמה מחבריה, עבדה אילנה במוטות ברזל באורך של ששה מטרים, מהם חתכה בקרדום ובפטיש בנאים את הגודל הרצוי לה. את עבודות הבניין עשתה היא, את המדרגות המעוגלות, המקשרות בין הקומה התחתונה לזו ש" תבוא מעליה, תיכונה אילנה חמש פעמים. בכל פעם הן נכנסו אל תוך הקיר. לבסוף, נכנעו המדרגות לידיה העדינות, והגיעו היישר אל הקומה העליונה.

רצון להתחדש

בחיים האחרונים היא כמעט לא עזבת את הבית. היא מתעוררת מאוחר בבוקר. בונה, מצוירת, מפסלת, כותבת, מדברת עם בני הבית האחרים, עוודת ושותלת. "אני פוחדת", היא אומרת בלפטפה את פיפוני. "הפחד הכי גדול שלי הוא שאני לא אספיק לעשות את כל מה שאני רוצה, ולעשות את זה טוב. יש לי הרבה רעיונות, בהרבה תחומים יש לי כל הזמן הרגשה שאני לא עושה מספיק. זו התחושה האיומה שלי. הייתי צריכה להיות חמישה אנשים. אני גם מוכרחה להתחיל ללמוד שוב. את לימודי באוניברסיטה סיימתי לפני הרבה שנים. אני רוצה לדעת ערבית. חשוב לי להשתלב במרחב הלבנטיני שאני כל-כך אוהבת. אני רוצה ללמוד יהדות. אני לא רוצה לקפוא על השמרים."

היא לא מטיילת. לא נראית במקומות "הנכונים". "תל-אביב נראית לי כמו ניסוי שלא הצליח" היא מסבירה, "כמו אשה שהתאפרה הרבה ורצתה להיות יפה. ר" לבסוף היא מכווערת. ביפו יש הרבה רומנים והרבה בולגרים הם נהדרים, הם אישיים. בעיר הזאת יש זבובים ודבורים והכל יחד נהדר. בגינה שלי יש עכברו- שים וצפעיים. אני לא עושה להם כלום והם לא נוגעים בי. חיים פה בשלוה. זה חלק מיפוי חלק מהים."

אילנה רואה באמנותה מילחמה ותמיכה בבני-אדם. היא חשה את עצמה קרובה לבני-אדם, עלי-אף שהיא משתדלת לא להסתובב הרבה בחברתם. "אני מצוירת דברים עצובים. אבל העצב הזה הוא עצב בונה. שבוני-אדם מסתובב עם הרגשה נפומת חזקה שהוא רע. שאם הוא ישהר את עצמו, הוא יעשה מעשים רעים. הוא מנסה כל הזמן לרסן את השדים הרעים שלו. הוא רואה עבודה שלי, ציור, כתיבה או סיפור, ואז מסתבר לו שהוא לא לבד, שגם אנשים אחרים הם כאלה, שגם לי יש אותה הרגשה. ואני הצלחתי להשתלט על השדים הרעים שלי!"

המזוזה בכניסה לבית, מתחת לשיח ירוק, עומד שומר הסף, יציר כפיה של בעלת-הבית, המזכיר סמל מין גברי. כל מי שטובר שם אצבעותיו על שפתותיו של השומר, את הבית ביפו, שהיה חורבה, שיפצו אילנה ובעלה במו ידיהם.

עם בעלי-החיים תמיד משוחחים. אבל אף-פעם לא "תן לי יד" או "תגיד שלום". כשמישהו משמיע קול, ואין זה זמן האוכל, קוראת האחראית על התזונה: "מי זה בוכה? איזה קטן בוכה? Lunch time עור חצי שעה. לא לפני כן." למשך חמש דקות משתרר שקט באיזור. בעיקבות אהבתה לחיות הפכה אילנה צימחוננית. "אני לא רוצה להשתמש ב" בעלי-חיים, לא רוצה לאכול אותם. אני הולכת יחפה, ואם אני נועלת נעליים אז הם עשויות מפלסטיק. את מעילי העור והפרוה חילקתי. אי-אפשר להסתכל על בעלי-חיים, ללטף אותם ואחר-כך להרוג אותם. לשייקה אני מבשלת בשר. מה

כלבה הזקנה והעיוורת, ג'והני הכלב, פיפוני, התול הסיאמי — "הוא הכי חשוב בבית. כבר בן עשר. אבל קנאי" — וקוקו, תוכי שמסתובב הופשי בבית. ב" אחרונה נענש בגלל תוקפנותו הרבה. הוא תקף את פיפוני, ולכן, משך ימים אחדים יישאר בכלוב ויפצה גרעינים. ששת צעירי רי המיפחה מסתובבים בחצר הבית. אלה הם השישה גוריי-התולה שלא נמצא להם בית. הם ישארו אצל אילנה עד שיחליטו בעצמם מה יהיה גורלם. "אני גונתת להם אוכל, לא מהקת ולא מנשקת. שלא יתרגלו לאהבת בני-אדם. פעם הם יילכו מכאן, ואם לא יידעו לשמור על עצמם, אף אחד לא יעשה את זה בשבילם."

הכלבים

פעם רצתה להיות מא' לפת חיות, כשנולדה הבנה שהאיוף מנוגד לאהבת בעלי-חיים.

דלעת אחת הדלעות המצוירות, האם הנושאת את בנה ב" בסנה משגיחה עליו בקפדנות רבה.

קירקס בחצר הסטודיו המאוכלס שבחצר מזכיר את חלומות הילדות — לוליינים בקירקס. למטה מימין: שייקה רכוב על גלגל ונושא על כתפיו את כל הבית, האשה, שני כלבים, חתולים והתוכי.

צעיניה בבית יושבת כשהיא מוקפת. בכל מה שהיא אוהבת. על הכיסא מימין, הבובות שבמדידתן ניתן להן דמות חדשה. לידן, אחת הדלעות, למעלה מימין: תמונה של אילנה לפני עשר שנים, מצוירת על-ידי שייקה.